

ישוב רגילה. וכל עוד ארצנו רחוקה מפגעי המלחמה הגדולה – אין גם לחשוש לסכנות נוספות אלה. אעפ"כ, בשביל לתת מושג קל על השאלות אשר בפניהן הועמדו כבר תושביהן ומגיניהן של ארצות אחרות, נציין כאן כמה פרטים מועטים. ביחס לטנקים ברור, שקשה, במובן המשקי להקים מסביב לכל ישוב טבעת של מחסומים נגדם; משום זה חשובים מחסומים טבעיים, כמו נחל בן מידות, או בעל חופים תלולים, חורשות צפופות (עצי פרי או פרדסים אינם מספיקים!). אם קימים מעצורים טבעיים הרי מספיקים מחסומים מלאכותיים במקומות בודדים. לגבי התקפה אווירית, במידה שיש אפשרות לבחירה בתוך איזור גדול – רצוי לבחור בשטח הררי, שהוא קצת יותר בטוח, מפני שלאווירונים קשה יותר להנמיך טוס, (הן מפני המצב הטופוגרפי גופא, הן מפני זרמי האוויר שמעל להרים, והן בגלל האפשרות היתרה לפגוע בהם, אפילו בכדורי-רובים או במקלעים, מעמדות בפסגות-ההרים). חשובה מאד שאלת הסואה המוצלחת – למשל ע"י כסוי בירק בתוך סביבת ירק. אמצעי בטחון נגד אוירונים מצויים לפעמים בארץ בצורת מערות גדולות, ויתכן, שבמקרים בודדים אפשר יהיה לקבוע ישובים בקרבת מערות כאלו. במאמר הזה, לא עמדנו על השפעת מציאותם של ישובים לא-יהודיים בסביבה הקרובה, או על ההשפעה ההדדית של ישובים אחדים, המהוים איזור אחד. השאלות האלו צריכות למצוא את פתרונן במסגרת התכניות הישוביות השיטתיות, המחוזיות או הארציות, שאת הצורך בהן הזכרנו בהתחלה. יתכן, שלגורמים אלה יהיה לפעמים ערך מכריע, השקול כנגד התנאים הטופוגרפיים ושאר הגורמים אשר צוינו במאמר זה.

ד"ר ת. כוהן

מִשְׁמַעַת

א

אם כי המלה משמעת מצויה הרבה בשימוש, אין זה דבר קל למצות את מהות המשמעת לצרכי המעשה. ולא יפלא הדבר בעינינו, כי במציאות קיימים סוגי משמעת שונים, לפי התחומים שבה היא פועלת (כגון, משמעת בית-הספר, משמעת-הצבא, משמעת הספורט), ובתמורות העתים חלו שינויים בולטים גם בצורותיה.

דיסציפלינה במשמעותה המקורית הרומית פירושה הוא, הינוך, תורה. במרוצת הימים מתרחב מושג זה. ראשית הוא מוסיף תוקף פנימי ונהפך ל-הנהגה ושנית הוא מקבל משמעות של התמדה ונהיה ל-הרגל, שיטה, כיוון. אותה, דיס-ציפלינא מיליטריס של הרומאים הקדמונים היתה איפוא למוסר חיילי וגם לשיטה צבאית, הנבדלת משיטות ההנהגה של השלטון האזרחי. אין כל ספק, כי במשמעותה הראשונית מתגלה עיקר אחד של המשמעת בבהירות מוחלטת: המשמעת היא ענין של השכל, של האינטלקט המכיר! אולם תכנה של משמעת ראשונית זו, של דיסציפלינה, כולל עוד שני יסודות אחרים: אחד – אישי ואחד – חברתי. בעוד

שהחינוך, היריעה, ההנהגה, ההרגל הם תהליכים רוחניים-נפשיים המתהווים אצל היחיד, הרי בשיטה ובכיוון טבוע חותם הכלל. על כן אנו מבדילים גם בשימוש היומיומי בין המשמעת האינדיבידואלית ובין המשמעת הכללית. מתוך עובדה זו נובעות מסקנות חשובות: בשתי דרכים יש לטפח את המשמעת (א) בדרך החינוך, כדי להרגיל למשמעת את הפרט, (ב) ועל ידי פעולה ארגונית, כדי ללכד את הפרטים הרבים לכלל אחד.

אולם כיסוד לשתי הפעולות האלו תשמש הפניה אל כוח ההכרה, אל השכל. עיקר זה אני מדגיש ביחוד, כאשר מאז הופיעה הפסיכולוגיה של ההמונים מאת להבון, נפוצה הדעה, כי ליכודם של פרטים רבים וכיוונם אל מטרה אחת יש להשיג בדרך הקלה ביותר על ידי קריאה אל הרגש, כלומר על ידי התלהבות. אין טעות הרת-פורענות גדולה מזו, שנוצרה, אגב, לא על ידי להבון עצמו, כי אם על ידי אנשים שלא הבינו את דבריו כראוי. רגשות באים בצורת גלים, העולים ויורדים שוב. בכוח הפעולה הבקרתית של השכל הם נמוגים או מתחזקים. היסודות לליכוד אנשים לגוף אחד הם, אפוא, הרעיונות המופרים על ידי השכל, שאפשר אמנם לחזקם על ידי רגשות-רצון וחשק, אך המתקיימים, בכל זאת, בגלל ערכם הנתפס בהכרה, גם בשעה שרגשות אירצון מלוים אותם (כגון מסירות-נפשו של חייל, למרות רגש הפחד).

ב

תולדות התפתחותה של המשמעת הצבאית מאשרות את ההנחה הזאת. אתונה, שרקתה הרוחנית היתה גבוהה, והיא יכלה לסמוך על מצבם התרבותי של מגיניה, היה לה תקנון צבאי נץ לאין שיעור מזה של אשפרתא או של רומא, אשר קמת השכלת המונייהן היתה פחותה. בשביל שכירי-הצבא, חסרי-ההשכלה, של ימי-הביניים ועד לתקופת המהפכה הצרפתית היו נהוגים עונשים אכזריים ביותר לשם קיום המשמעת הצבאית, ואילו עם הקמת צבא-העם, אשר לתוכו נכנסו גם שדרות המשכילים, הונגהו סדרי-משמעת אנושיים יותר. התפתחות זו התקדמה צעד בצעד עם הטקטיקה, המעמידה כיום בפני השכלתו של החייל ובפני שכלו תפקידי-יחיד ומעשי-יחיד יותר מרובים ומורכבים משהיה הדבר נהוג בצבאות-העבר, שאז היו החיילים חייבים לדעת רק לירות, להכות ולדקור, בעוד שמחשבה עצמית ויוזמה עצמית היו רק ענין של המפקדים בלבד.

בד בבד עם התפתחות זו הסתעפה גם ההכשרה הצבאית. היא נהפכה מתרגול לחינוך, מתוך ההכרה הנכונה, שהתפתחות הנשק דורשת מידה הגונה של ידיעות בתכניקה ובמדע-הטבע מאת החיילים המשמשים את הנשק, וכי הטקטיקה-הקשורה בהתפתחות הנשק-באה בתביעות גדולות גם אל סגולותיו השכליות של החייל הפשוט. הקולונל השווייצרי וו. פריק מבדיל משום כך בין חינוך לתרגול גרידא (צורה ורוח בחינוך החיילים, ציריך 1938) ומציין את הראשון כבסיס לשני! הבדלה זו מתאימה ביחוד בשביל טיפוח משמעת-החייל. ההשקפה שאפשר לטפח את משמעת-החייל על ידי פקודות ותרגילים בלבד היא נחלת-העבר. כי לא על כיכר-התרגילים, כי אם בשדה-הקרב עתידה המשמעת לעמוד במבחן, ובשדה-הקרב מכרעיה הבינה, והתרגול יכול רק לסייע לה. וכך אנו רואים בכל צבא מודרני, שנקודת-הכובד עברה מן התרגול אל ההדרכה, יתד עם זה התנערה משמעת-החייל מצורתה הפרימיטיבית והיתה למשמעת-מדעת. בו בזמן חלה הקלה בהכשרת החייל לשימוש בנשק, כי הדרכה קבנית מוקדמת מכשירה את החייל

להשתמש בידיעותיו הוא כדי להתגבר בעצמו על המקרים המתרחשים בשדה הקרב, אשר לא נראו מראש בשעת האימון בתרגילים. וזה מספח את הדיסציפלינה. כך, למשל, היה בימי מלחמת העולם הראשונה, אם חלו איזה מעצורים באחד התותחים, והחיילים המשמשים אותו היה בכוחם לסלק את המעצורים האלה בעזרת ידיעותיהם הארטילריות והתכניות הטובות, כי אז נעשתה עבודה כזו מהר ובדיוק, אף בשעה שהאויב המטיר אש חזקה ביותר. במקרה שחסרה לאנשים הידיעה הדרושה, היו מסתפקים בהודעה, כי התותח שלהם אינו מסוגל ליריה והיו מתכנסים למחסה, המגן עליהם, עד שהגיעו אליהם פקודות חדשות.

בשעת ההתקפה הגרמנית על ורדן ארע מקרה מאלף זה: פלוגת חיל הרגלי נזדמנה לאיזור הפגיעה של ארטילרית-המבצר הבינונית, ולפי שלא היתה אפשרות לעקוף את השטח, היה הכרח, לפי שעה, להשיב את פלוגת החיילים אחורנית. חכו לפקודות נוספות. בינתיים קבע משקיף תותחני אשר לפני החזית, שבערך כמה מטר מאיזור-האש לצד האויב נמצאת הזוית המתה של סוללת-תותחי האויב, כלומר השטח הבלתי-נפגע, שאין האש יכולה להגיע אליו מפני זווית-המשקע המצומצמות של קני-התותחים. מכיון שכך, עברה הפלוגה במרוצה, אחד-אחד, את מאח המטרים האלה, אמנם מתוך אבידות, והגיעה אל מטרתה. בלי ידיעה זו בארטילריה של האויב ובלי מידת-השכלה מתאימה אצל החייל הרגלי היתה רוחו של הגיס מתפרעת ומטרת ההתקפה לא היתה מושגת בהתאם לפקודה. אלה הן הוכחות מצוינות, האומרות לנו, כי ידיעות והשכלה מחזקות את המשמעת.

ג

כל חינוך בא מתוך הנחה-מראש כי הצד השני נכון להתחנך. גם במובן זה יש לציין התקדמות רבה בתקופה האחרונה. אנחנו, חיילים מתקופה שלפני המלחמה העולמית הראשונה, זוכרים עדיין את אותו טיפוס של טירונים, שנכנס לצבא שלא מרצון, כאשר על ידי כך ניתק מחייו האזרחיים וממשלח-ידו. העיקרון שהיה מקובל אז בצבא בנוגע לטירונים כאלה הוא - להחזיק אותם היטב במסורות. כיום היתה חובת-הצבא של האוכלוסים לדבר מובן מאליו, וכבר נוער בית-הספר דורש חינוך טרם-צבאי, ובכל-מקום שאין הדבר בגדר תקנת-חובה, מתעסקים בני-הגעורים בזה באורח דילטנט. מצד שני מחייבות הוראות השירות המודרניות כל מפקד לתתיחס בהבנה אל מסיבותיו האישיות של החייל כדי להקל עליו את הדאגות הנגרמות לו על ידי מילוי החובה הצבאית. בראש וראשונה על המפקד לתת לאיש שלפיקודו את כל העזרה הדרושה לו לשם התפתחותו. כך נוצרת אוירת-אמון, שהיא הבסיס למשמעת, ומחנכת את האופי החיילי. תקנות-השירות האנגליות ראויות לשמש מופת בנידון זה.

בכל השטחים שבהם משמשת המשמעת בסיס לפעולה צריך לשלוט העיקר. שאסור לפגוע באישיותו של המודרך, בכל הנוגע למהותו העצמית שמחוץ לתחום הענין הנתון למשמעת. אפשר לגנות את החייל במסגרת השירות, או גם לענשו, אבל רק את החייל ולא את האדם שבו. זה מחייב רגש של סקט והבנה פסיכו-לוגית. ממונה שהוא בלתי-מוכשר מבחינה זו חותר תחת המשמעת הרבה יותר מן החניך הממרה.

מובן מאליו, כי כל ממונה צריך לשמש בעצמו מופת בהנהגתו ולשמור על המשמעת כלפי הממונים עליו. הדוגמא היא העיקר, בכלל. רוחו השקטה של המפקד במצבים קשים נאצלת גם על פלוגתו. באוגוסט שנת 1918 עמדתי בראש מחלקת-

ארטילריה על רמת פֶּרְסִי* מחכה להתקפת האויב מקצה היער. אנו שימשנו מטרה טובה לאויב, בעוד ששקערורית עמוקה בין היער לבין הרמה שלנו היתה שרויה בשבילנו בשטח מת, ואף היריה בפגז־זמן לא נתנה כל תצפית מדויקת. ואולם אני קבלתי פקודה מפורשת לשלוח רק אש בודדת מתוך הסתכלות מכוונת. משגברה אש האויב תקפה אי־מנוחה את התותחנים שלי, וקלעי התותחנים הודיעוני פעם בפעם, כי יכולים היו לפגוע באויב לתוך השקערורית. אני נגשתי אל אחד התותחנים, ובגליון נייר על יד לוח־הקליעה התחלתי לחשב את האפשרות, אם כי ידעתי היטב, כי אין כל תכלית למעשה הזה. אולם את ההשפעה הרצויה השגתי: האנשים שראוני עומד באש האויב ומחשב במנוחה, נרגעו אף הם וחכו לפקודת־האש.

ד

רגש הכבוד אף הוא מן הענינים העומדים במעלה ראשונה, ובראש וראשונה רגש הכבוד העצמי. מי שאין לו רגש כבוד בסני עצמו אינו מסוגל להתיחס בכבוד אל אחרים. החייל משתייך למקצוע מכובד במיוחד. הוא נועד להגנת העם, אשר עליו הוא נכון למסור את נפשו. כבוד זה יש לרכשו, והוא מחייב כל פרט במקצוע להתנהגות אישית מיוחדת. מובן מאליו, כי כלל זה חל בצורה דומה לזו על כל מקצוע. כל מקצוע וכבודו, ובהתאם לכך גם המשמעת הנוהגת בתוכו. כבודו של הפקיד, למשל, הוא בעבודה לטובת הכלל מתוך נקינות־כפים; כבוד הסטודנט — במאמץ לרכוש דעת, וכדומה. המשמעת הנובעת מתוך נקודות־ההשקפה המיוחדות האלו מונעת מאת מקצוע אחד להתנשא על שאר המקצועות, כי משמלא אדם אחרי השאיפות הנעלות ביותר של המקצוע שלו, הריהו מגביל עצמו ואינו נותן דעתו לתביעות־ערך מוגזמות. הגבלה עצמית זו מביאה לידי צניעות. היא מונעת מאדם המחונן במשמעת לחרוג מטעמים אישיים ממסגרת פעולתו בתוך המקצוע. הֶלְנְדֶרְקֶנְקֶטֶט של מלחמת־שלושים־השנה (במאה ה־XVII) היה, אולי, חייל טוב, אבל כִּרְמִשְׁמֶעֶת היה אך במידה קטנה. הוא ניצל את עמדת־הכבודה הצבאית שלו, בהתיצבו בחוזק־יד גסה בפני האזרח, לשם השגת מטרות אנוכיות, לא־צבאיות. חסר היה את מידת ההתאפקות והשליטה העצמית. אגב יש בזה מאות הזמן ההוא, תקופת הברוק**, שהראתה נטיה לגדישת־הסאה, להפרזה, פרשה מענינת היא לנתח את השפעת רוח־הזמן על אפיו של החייל!

אין כל ספק בדבר: קבלת עול העִנְקָנוּת היא בניגוד לשאר נטיות החייל. האם איש שמוטל עליו להתגבר על כל המעצורים תוך כדי התקדמות סוערת, יקבע לו גבולות בעצמו! כאן ממלאה המשמעת את תפקידה החשוב ביותר. העונה של החייל יש בה משום הגבלה עצמית, כדי שיוכל להתרכז לשם הקרבה אחרונה של כוחות עצמו בקרב. דרכי החינוך המקובלות בנידון זה מעלות כאן שיטה רבת־ענין. המגמה היא לביצוע מדויק וקפדני של הפרט הקטן ביותר. על ידי דקדודי־עבודה אלה יושג הרבה. ראשית כלי־מתעורר על ידי כך באדם, ביחוד בתקופת הטירונות הראשונה, הרושם העמוק כי עד עכשיו היה עושה המון־דברים של אִמְדָּעַת. הוא, שהיה מהלך יום־יום, לומד רק עכשיו הילוך אסתטי ומתאים למהלכים ארוכים, מלמד עצמו ליציבה ישרה וטובה באמת, לומד לקיים

* בחזית הגרמנית־צרפתית.

** תקופת הברוק כוללת את סוף המאה ה־XVI והמאה ה־XVII במערב־אירופה. בכינוי "ברוק" משתמשים עפ"י להגדרת ההופעות האמנותיות של התקופה היא.

סדר תכליתי בארון. באופן שיוכל למצוא את החפץ הפעוט ביותר, אפילו בחשכה וכו'. יצי המטרות לפרטי המעשים צפה ועולה החשיבות של הפרט הקטן, של הצד הענייני: ה-אני העצמי נדחה לאחור. זוהי ראשית השליטה העצמית. יש כאן אותה סטייה מן האני הפרטי אל העניין, שאנו מוצאים אח"כ אצל התותחן המבון. העובד תוך כדי אשה-אויב, כשהוא מהגבר על פחד יצר-הקיום שלו ומשגיח רק על שימוש מדויק בכלי-הכיוון הדקים.

מתוך התרכויות עצומה ביותר בכל הדברים והתפקידים האלה, הקטנים ביותר, נעשים הללו עד מהרה מובנים מאליהם ושגורים לחייל, עד שהוא יכול למלא אותם כולם אף בלי תשומת-לב יתרה. לבסוף הוא מגיע לאותה מדרגה, כשהוא טוען את נשקו, מכון ויורה, מבלי לתת דעתו ביותר על פעולה זו; עתה הוא חפשי להקדיש את שימת-לבו לנעשה מסביבו: למטרות, לשינויים סופוגרפיים, לכיסי עצמו ולשאר דברים כגון אלה. מעתה אינו משגיח אפילו בעייפות ובכאב, כי אם נתון כולו לשיקול-פעולה אוביקטיבי. בחיבורו "Maximes sur la guerre" אומר נ'ה קינטון: „האיש הנלחם הוא נפש משוחררת מגופה. המלחמה פירושה התפשטות הגופניות". — זוהי המטרה הנעלה ביותר של המשמעת!

ה

הפעולה הארגונית ללימוד-משמעת שואפת ללכד אנשים לקבוצות אחדותיות. המכוונות לפעולה משותפת לשם מטרה אחת. לכך היא זקוקה בעיקר לתחבולות ארגוניות, כגון, בחירת חברים לקבוצה, שיהיו מסוג אחד ככל האפשר. דוקא פרט זה עדיין מוזנח ביותר בכל השטחים. אנשים המתאימים זה לזה ניתנים ביתר קלות לכונן אותם לפעולה משותפת, מאשר אם הם בני סוגים שונים. בזמן האחרון ביותר משתמשים בבדיקה פסיכותרנית של הטירונים, כדי לחלקם לסוגי-נשק שונים, או כדי לשלחם לבתי-ספר צבאיים מיוחדים.

מבין התקנות הכלליות ללימוד-משמעת יובאו כאן רק שני חזיונות עיקריים. ראשית הכיוון כלפי מטרה אחת. כאן יש ערך גדול לרעיון המלכד. הוא צריך להיות ברור ומפורש, ועם זה הוא צריך להיות רחב, כדי שכל חלק מתופעותיה של מלחמה ומטרותיה המיוחדות יוכלו להכלל במסגרתו. הבסיס הרעיוני של כל צבא מודרני הוא: עם ומולדת. הרעיון הזה הוא ברה-הסמכות העליונה, הוא השליט העליון. הוא המצוה על האני שלנו גם בשעת התפוררות הפלוגה, או בשעת קרב יחיד, כשאין עוד ממנה אשר יצוה. הוא צריך להיות ברור אף לשכלו של האיש הפשוט ביותר, ואין לסבך אותו בשום פנים. במלחמה של עכשיו רואים אנו לאן מוביל הרעיון, בשעה שמטרות פוליטיות מיוחדות קשורות ברעיון העיקרי. שנים על שנים חונך החייל הגרמני להגן על מולדתו, מפני הבולשביזם, והנה עכשיו עליו להיות בן-ברית לו. תמורה אידיאולוגית זו כמטרה חותרת תחת המשמעת. מתיחות הרצון וההתרכויות עוד מוסיפים לפעול באורח אבטומטי במגמה הקודמת גם אחרי השינוי במטרה. רוב מאד הוא הכוח הדרוש, בשביל לכוון את הנהגה הנפשית כלפי מגמה חדשה, וכוח זה אינו ניתן או לניצול לשם פעולות חייליות אחרות. מלבד זה יש לזכור, כי תמורות פנימיות מסוג זה דורשות מידת מאמץ וזמן שונה אצל בני-אדם שונים. על ידי כך מתרופפת מאד הרמה המוסרית השונה של הפלוגה. היא מהדפת חזרה לדרגה קודמת, למצב של הבדלים אישיים בתוכה, וכל העבודה להקניית המשמעת מתערערת. אותה תופעה אנו רואים, אם גם בממדים קטנים יותר, בשעה שמקודות חדשות באות לסתור את הפקודות הקודמות שכבר

הוחל בהגשמתן. המוציא-לפועל מאבד במקרה כזה את הבטחון ואת האמונה כלפי נותן-הפקודות.

החזיון השני היא ההפרזה בערכם של תרגילים בגופיף גדולים לשם השגת המשמעת. אם האימון של היחידים מתגשם לכל פרטיו, כי אז יוכלו האנשים המצורפים יחד למלא בצורה אחידה כל פקודה שנתן להם. מכלל הנחה זו יש להוציא, כמובן, אותן צורות-האימון הניתנות להתמלא רק על ידי יחידות גדולות, כגון, למשל צריכת הבטליון לקרב. אולם תרגילי-סדר ביחידות גדולות, כפי שאנו רואים לעתים קרובות אצלנו בישוב, אין להם כל תכלית. כי היחיד בתוך ההמון אינו נתון עוד לעינו הצופה של המצאן, ויש לו הזדמנות להתרשל ללא קבלת נזיפה, ביחוד בערבים, ללא מאור מספיק! היסוד המחנך של תרגילי-המונים הוא בליכוד-הרצון. למטרה זו באים בחשבון תרגילי-מאמץ, כגון, למשל, מסעים ממושכים, ריצה, התגברות על מכשולים וכדומה. כאן מוכרח הפרט להוכיח את כוחו בתוך ההמון. אולם, אם בשביל יחידות גדולות יותר יבחרו תרגילים, שבהם נעלם הפרט בתוך ההמון, הרי הוא מקבל אופי של אֶלמונות, שהיא המקור לכל חוסר אחריות וחוסר משמעת. תרגילים בחבורות גדולות יותר יש להן ערך משמעותי רק במציאות של חברי-מפקחים מספיק, היכול לבקר אף את המגרעת הקטנה ביותר של היחיד.

העול שהמשמעת מטילה ניתן לשינויים רבים. בסערת ההתקפה המשמעת קלה וגמישה יותר, בקרב ההתגוננות העקשנית הרי היא נקשה וכובלת יותר. אבל כל אלה הם הבדלי-צורה ומידה, אך מהותה קיימת תמיד: הרי היא הצטרפות היחיד במיטב כוחותיו אל הכלל. משום כך אין המשמעת האמיתית מדכאה את הערכים האישיים, כי אם מטפחת אותם.

ד"ר זאב וילנאי

פעולות הגדודים העבריים בארץ-ישראל בשנת 1918

באביב שנת 1918 הגיעו למצרים שני גדודים (בטליונים) עבריים והצטרפו אל הצבא הבריטי שנועד לחזית הארץ-ישראלית. אלה היו - הגדוד ה-38 וה-39 של קלעי המלך. הראשון בא ב-1 במרס והשני בסוף אפריל. הגדוד ה-38 היה מורכב ממתנדבים יהודים מאנגליה, רובם מיוצאי מורח אירופה. מפקדו היה הקולונל פטרסון. הגדוד ה-39, אף הוא של מתנדבים, בא מאמריקה. ומפקדו היה הקולונל הנהודי מרגולין. הגדוד העברי הראשון, ה-38, עלה בראשית יוני לארץ. הוא בא ברכבת ללוד וכפה עבר לחנות בצריפין (סרפנד). בה רוכזו הגדודים השונים לפני השלחם אל החזית. קו החזית נמשך אז צפונה מיפ"תל אביב - לירושלים, ומשם ירד אל ערבות יריחו. ב 9 ביוני 1918 יצאו אנשי הגדוד ברגל אל החזית. מצריפין פנו בכביש העולה לירושלים, והגיעו ביום הראשון עד הכפר הערבי קבאב. למחרת המשיכו בדרכם, וסרו מהכביש מזרחה, ונכנסו אל עמק אֶילון, הידוע מראשית כיבוש הארץ ע"י שבטי ישראל בימי יהושע בן-נון. וגם ממלחמת השחרור של יהודה המכבי. אותו יום התקדמו על פני עמק אילון עד הכפר הערבי בית-גובה. למחרת